

Preek Numeri 9: 15-23 en Handelingen 16: 6-10

Lessen in vertrouwen!

Broeders, zusters,

We hebben zojuist uit Numeri 9 gelezen hoe het volk Israel door de woestijn trekt. Inmiddels heeft het volk onder de creatieve leiding van Besaleël en Oholiab een schitterende tabernakel vervaardigd. In Exodus 36 kunt u nalezen hoe kosten nog moeite gespaard zijn. Deze tent zal fungeren als woonplaats van God. Zo heeft God het aangegeven. Hij wil bij mensen wonen! (Ex.25:8). Dat is zijn motief.

Dat mag je trouwens best even tot je laten doordringen. God wil bij Zijn mensen wonen! Dat was al zo in het paradijs toen Hij met Adam en Eva door de hof wandelde, dat is nu zo, nu God in de tabernakel z'n intrek neemt. Dat was zo toen God één van ons werd, doordat Jezus zijn koninklijke waardigheid opgaf en embryo werd in de baarmoeder van een arm, jong, joods meisje uit Nazareth. Hij heeft hier onder ons gewoond (Joh.1:14). Letterlijk staat daar zo iets als: Hij heeft bij ons getabernakeld, zijn tent opgeslagen. En dat zal straks ook zo zijn. Als het nieuwe Jeruzalem uit de hemel neerdaalt zal opnieuw de tent van God bij de mensen zijn en God zal bij hen wonen (Openb. 21:3). God wil bij je wonen en Hij wil niets liever dan dat jij Hem kent, dat je Hem liefhebt en dat je Hem vertrouwt!

Maar zover is het in Numeri 9 nog lang niet. Het volk dat jaren in Egypte heeft geleefd moet tijdens die reis gaan leren wat het is om onder de leiding van God te leven. Een volk dat generaties lang in slavernij heeft geleefd onder een volk dat andere goden dient, is ongetwijfeld heel veel kwijt geraakt van de godsdienst van hun voorouders Abraham, Izaäk en Jakob. De tabernakel is klaar, God heeft door middel van de wolk Zijn intrek genomen en iedere keer als de wolk in beweging komt, trekt het volk verder, staat de wolk stil dan slaat het volk z'n kamp op. En zo leert het volk dat God de touwtjes in handen heeft. God bepaalt het tempo, God bepaalt de route.

Nu vertelt de tekst ons niets over hoe dat in z'n werk ging, maar er is best een voorstelling van te maken. Stel u zich nou eens voor, dat een Israeliet naar de lucht kijkt boven de woestijn. Hij ziet aan de lucht en voelt aan de wind dat er storm op komst is. Hij controleert nog eens extra zijn tentpinnen. Misschien maakt hij hier en daar nog een extra scheerlijntje of een stormband vast en dan ineens komt de wolk

boven de tabernakel in beweging. In plaats van te zorgen dat je tent zo vast staat als een huis, moet je opbreken. Wat doe je? Sla je de tentpinnen nog vaster, volg je je eigen hoofd want er lijkt storm aan te komen, of volg je de Here God, terwijl je weet dat de beslissing om op te breken ingaat tegen alle logica. Dat moest het volk Israel leren in de woestijn. Zichzelf toevertrouwen aan de leiding van God, ook in situaties die zij niet begrepen. God heeft de touwtjes van het volk in handen. Hij stuurt. Vandaar ook dat het volk Israel jaar in jaar uit het Loofhuttenfeest viert. Ieder jaar bouwt een Israëliet een hut (In het Hebreeuws is tent en hut hetzelfde woord) in z'n tuin en gaat daar een week lang in wonen. In het wankele hutje moet een gat in het dak zitten. Door dat dak kijkt de Israëliet naar de hemel waar God is, daar wil hij aan denken als hij in z'n hut zit. Deze loofhut is een herinnering aan de toch door woestijn toen het volk ook in tenten en hutjes woonde, maar de loofhut is ook een herinnering aan het feit dat wij mensen onderweg zijn. We zijn pelgrims, onderweg naar het moment dat God zijn tent definitief zal opslaan bij de mensen. Het loofhuttenfeest herinnert ons aan het feit dat ons leven een leerschool is. Een leerschool om jezelf aan God toe te vertrouwen. Te vertrouwen dat Hij stuurt en ons in zijn prachtige toekomst brengt. Een gelovig mens zal z'n tentpinnen niet te vast in de grond moeten slaan en zal niet te gehecht moeten zijn aan het leven hier, alsof er nooit een mooiere toekomst aankomt.

Met die gedachte in m'n achterhoofd heb ik de bijbel eens verder doorgebladerd. En dan zie je dat het een thema is dat vaak voorkomt in de bijbel. Vorige week nog heb ik in het kader van de Vervolgde Kerk gepreekt over Johannes op Patmos. Johannes die leiding gaf aan een aantal gemeenten in Asia was verbannen. Hij had te lijden onder vervolging. Alle collega-apostelen waren overleden. Alleen hij was nog over en zit dan ver weg verbannen op Patmos. En dan verschijnt Jezus aan hem. Dezelfde Jezus die Johannes' vriend was, verschijnt in Zijn koninklijke waardigheid. Johannes gaat plat. Maar Jezus wil Hem juist bemoedigen. Hij laat hem zien dat de zeven sterren – dat zijn de zeven voorgangers van de zeven gemeenten waarvoor Johannes zich zo verantwoordelijk voelt – in de handen zijn van de Koning der koningen. Al lijken de omstandigheden nog zo miserabel. God heeft de leiding. Hij weet wat Hij doet. Hij heeft ook deze situatie in Zijn hand. Johannes krijgt het te zien. Hem werd een blik in de hemel gegund. Wij krijgen het te lezen. Om ons te bemoedigen. Het loopt God niet uit de hand. Vertrouw maar op Zijn leiding.

Iets vergelijkbaars zien we ook in de geschiedenis die we in dat gedeelte uit Handelingen 16 dat we lezen. Paulus en zijn metgezellen zijn op zendingsreis. Ze proberen de boodschap van het Evangelie te verkondigen in een gebied waar nog geen christenen zijn. Je zou zeggen dat God dat wel prima vindt. Eerst in het Frygisch-Galatische land en daarna in Bytinië. Maar tot twee keer toe lezen we dat de Heilige Geest of de Geest van Jezus (dat is Dezelfde!) het niet toelaat. Hoe dat in z'n werk is gegaan wordt er niet bij verteld. Of de omstandigheden een rol speelden, of dat God door middel van een droom of beeld Zijn wil bekend maakt weten we niet. Maar voor Paulus en z'n collega's was het in ieder geval duidelijk dat de Geest andere plannen had. Trouwens, later is in deze gebieden wel het Evangelie verkondigt. Het gaat hier dus niet om de vraag of de mensen daar het Evangelie wel of niet zouden horen. Het gaat om timing.

Vervolgens lezen we dan dat Paulus een droom krijgt. In die droom ziet hij een Macedonische man die hem roept om naar Macedonië over te steken. Kom over en help! Hieruit maken de mannen op dat God hen roept naar Macedonië. Ze steken per boot over en als ze in de eerste stad aankomen dan verwachten ze een synagoge aan te treffen, maar het enige wat ze vinden is een gebedsplaats waar enkele vrouwen samenkomen. Dat betekent dus dat er minder dan 10 Joodse mannen aanwezig zijn in de stad. Want dat is het minimum om een synagoge te beginnen. Nadat Paulus een slavinnetje met een waarzeggende geest bevrijd heeft wordt hij samen met Silas in de gevangenis gegooid.

Misschien is het wel goed om hier even stil te staan. Wij kennen het hele verhaal. Paulus en Silas bidden en zingen. Er komt een aardbeving en Paulus en Silas worden vrijgelaten en de gevangenenbewaarder van Filippi komt tot geloof. Maar daar hadden Paulus en Silas nog geen weet van toen ze met de voeten in het blok zaten. Probeert u zich heel even in hen te verplaatsen. Je zit daar in een smerige kerker gevangen. Je hebt Gods leiding ervaren toen je verhinderd werd te preken in het Frygisch Galatische land en in Bytinië. Je hebt een droom gehad waaruit je opmaakte over te steken naar Macedonië. Vervolgens ben je gehoorzaam aan Gods stem en dan vind je in Filippi alleen een klein groepje Joodse vrouwen en even later krijg je een pak slaag van heb ik jou daar en nu zit je met je voeten in het blok in het pikkedonker in de binnenste kerker van de gevangenis. Nou, daar zit je dan..... hoe zou jij op dit moment nu over Gods leiding denken? Wat is er nu te merken van Gods aanwezigheid. Je snapt toch niks meer van z'n leiding! Is Hij er eigenlijk wel? Ik zie in

ieder geval in het leven van Paulus dat het volgen van de leiding van God niet hetzelfde is als een soort garantie voor succes hebben. En wie God volgt krijgt ook niet gelijktijd inzicht in Gods agenda. God volgen is vertrouwen dat Hij de touwtjes in handen heeft. Dat moest Johannes op Patmos inzien en dat geldt hier ook voor Paulus en Silas. Ook als je omstandigheden het tegendeel lijken te bewijzen en jij er niets meer van snapt. Paulus en Silas doen dat. Terwijl ze met hun voeten in het blok zitten met kapot geslagen ruggen, zetten ze het op een zingen. Ze zingen de lof van God. Ze maken God groot, al zullen ze niets van Zijn leiding gesnapt hebben op dat moment. Het weerhoudt hen er niet van om te bidden en te zingen.

Broeders, zusters, is dat niet wat God ons wil leren? Is dat niet wat ten diepste geloven is. Wij denken bij geloven heel gauw aan 'iets voor waar aannemen' en natuurlijk, dat zit ook in dat woord opgesloten. Maar het bijbelse woordje geloven is veel meer 'vertrouwen op'. In Jezus geloven wil zeggen dat we niet alleen voor waar aannemen dat Hij als onze Verlosser voor ons de schuld heeft weggedaan en dat Hij als onze Heer ons leven bestuurt, maar dat we daar ook op vertrouwen. Dat we ons leven daarop bouwen, dat Hij het fundament onder ons leven is, zelfs als we het even niet snappen omdat wij nu eenmaal alle feiten niet overzien.

Wat leren we hier nu van voor onszelf? Een paar dingen.

God is tijdens jouw aardse leven niet in de eerste plaats gericht op jouw geluk. Daarmee wil ik natuurlijk niet zeggen dat God uit is op jouw ongeluk. En natuurlijk wil God dat jij uiteindelijk gelukkig zult zijn op de nieuwe aarde. Maar om daar te kunnen komen vindt Hij het nodig om jou dwars door dit leven heen te vormen naar het beeld van Zijn Zoon. Daar is God op uit. Dat het beeld van Christus zichtbaar wordt in jou. Het leven hier op aarde is als een werkplaats waarin God als de pottenbakker ons kneedt. En kneden kan best zeer doen.

Johannes had pijn en verdriet toen hij op Patmos verbannen was. Zijn mede-apostelen overleden en hij gescheiden van de gemeenten waarbij hij zo intens betrokken was.

Paulus en Silas hadden pijn toen ze met hun kapot geslagen ruggen in het blok zaten omdat ze de boodschap van Jezus uitdroegen.

Wees daarom niet verbaasd als er ook in het leven van gelovigen dingen gebeuren die in ieders leven kunnen gebeuren. Wij worden ook geconfronteerd met ziekte, ook christenen kunnen een tragisch ongeval meemaken, ook christenen kunnen hun

baan kwijtraken, failliet gaan, of in een conflict worden gezogen. Denk niet, dat jij, omdat je Jezus volgt daaraan ontkomt. Als je dat denkt, dan klopt je beeld van Jezus niet, en dan zul je ook teleurgesteld in Hem raken als het leven anders loopt dan jij van je jezelf vindt dat je verdiend hebt. God wil niet jouw aardse geluk of jouw welvaart, Hij wil Christus in jou zichtbaar maken. En dat karakter van Christus – zeg maar de vrucht van de Geest – groeit het beste tegen de verdrukking in. Geduld ontstaat bij lijden of conflicten. Zachtmoedigheid leer je bij tegenstand. Zegenen wie jou vervloeken kan alleen als er iemand is die jou vervloekt. Je vijand liefhebben kan alleen als er vijanden zijn. Zo lang deze dingen jou niet overkomen wordt je karakter niet gevormd. Maar in de strijd die het leven soms is mag je groeien in geloof en leren ook in de strijd te bidden en te zingen, al zit je in een donkere kerker gevangen met je voeten in het blok.

Het tweede dat ik wil zeggen is dat God niet de uitvinder is van de nare gebeurtenissen die je treffen. God is niet verantwoordelijk voor de gevangenneming van Paulus en Silas en voor de verbanning van Johannes naar Patmos. God is niet verantwoordelijk voor de vervolging van christenen. Maar God neemt dergelijke gebeurtenissen wel in Zijn hand. Het loopt Hem niet uit de hand, Hij neemt het in Zijn hand. Hij neemt gebeurtenissen in deze wereld op in Zijn totaalplan en gebruikt ze als bouwsteen voor de nieuwe wereld die komt. Zo mag je ook naar de crisissen in je eigen leven kijken. Heeft God jou ziek gemaakt, heeft God ervoor gezorgd dat je zaak op de fles gaat? Nee. Maar reken maar dat Hij ook deze gebeurtenissen kan gebruiken om jou te vormen naar het beeld van Zijn Zoon. En reken maar dat ook deze gebeurtenissen niet in staat zijn om Zijn mooie plannen met jou persoonlijk en met deze wereld te dwarsbomen. En reken er ook vooral op dat het lijden dat jou treft God aan het hart gaat en bij Hem het verlangen naar de nieuwe wereld aanwakkert.

Het derde dat ik wil zeggen is dat Gods sturende leiding meestal pas achteraf gezien wordt. Toen Jozef tientallen jaren onschuldig in de gevangenis in Egypte zat, zal hij veel verdriet gehad hebben. Hij zal ook niets begrepen hebben van Gods leiding in z'n leven. Er was toch helemaal niets terecht gekomen van z'n dromen dat z'n vader en broers voor hem zouden neerbuigen. Maar toen hij onderkoning geworden was, en zijn broers voor hem verschenen riep hij het uit: Ik ben Jozef....wees niet verdrietig....om jullie in het leven te behouden heeft God mij voor jullie uitgezonden (Genesis 45:5). Toen zag hij het. Maar toen hij verkocht werd als slaaf en onschuldig

van ongewenste intimiteiten beschuldigd werd en daarvoor in de gevangenis zat, heeft hij niets van die leiding gezien.

Ook als wij nu niets zien van Gods leiding zien in ons leven is Hij allang op de achtergrond bezig. Dat moest Israel leren in de woestijn. God brengt jullie in het beloofde land. Volg de wolk want daarin zie je dat God met je optrekt. Hij is er. Ik ben die Ik ben, Ik zal er zijn, alle dagen van je leven.

Het laatste dat ik wil meegeven is dit: Het komt goed!

Het komt goed! Geloof je dat? Geloof je dat het goed komt? Met de wereld, maar ook met jezelf. Hoe je leven hier ook loopt, hoe je ook de gebrokenheid van het leven ervaart op dit moment. We zijn nog onderweg. We leven tussen zondeval en wederkomst. En in die periode heeft God al heel vaak van zich laten horen. Hij was er in die wolk boven de tabernakel. Hij was er, toen Jezus afrekende met het kwaad op Golgotha, Hij was er toen op die Paasmorgen de dood Hem niet kon houden, Hij was er toen op de Pinksterdag de Helper werd uitgestort die ons wil bijstaan om als kind van Hem te leren leven. Hij zal er zijn.....straks, als de bazuinen klinken en God het gordijn definitief aan de kant schuift en er definitief wordt afgerekend met zonde, gebrokenheid en dood!

Daarheen zijn we samen onderweg. Geloof het maar. Hij weet wat Hij doet. Vertrouw er maar op, ook als de omstandigheden anders lijken te zeggen.

Straks...achteraf....zullen we het zien. Hij maakt alle dingen nieuw. Hij brengt ons naar die schitterende toekomst. Zoals de wolk Israel bracht in het beloofde land, zo zal God ons brengen naar die nieuwe aarde onder die nieuwe hemel. Geen kalme reis, maar wel een behouden aankomst!

AMEN